

Evo kako Ivan Kukuljević Sackinski opisuje svoj pohod jurandvorskoj crkvi sv. Lucije krenuvši iz grada Senja: “Kad već govorim o napisih, valja mi spomenuti kako, desivši se u Senju, nisam mogao pregorjeti da ne posjetim opetovano crkvicu sv. Lucije kod Baške na bližnjem otoku Krku, gdje sam prije nekoliko godina (1851., opaska D.Ž.) na velikoj kamenitoj ploči našo prastari glagolski napis, kojega uz sav trud nisam umio potanko prepisati, jer je kamen znatno izgažen i izjedan. Isto se zgađalo i drugim učenjekom, koji su na moju molbu otaj napis prepisivali. Dne 16. rujna oko 4 ure poslije podne spremih se dakle s pokojnim profesorom Sladovićem i svećenikom Fiaminom na jednoj filupi sa šest vesala put Baške... Bijaše se jur (već) prihvatio mrak, kad dodosmo u Bašku: pohitismo odmah u sv. Luciju. U crkvi vladaše jur gusta tama. Mi upalismo voštene svijeće... te polegosmo oko golema kamena, učvršćena u pločniku, stavši razglabati pismo za pismom. Ali nam se doskora svim u glavi zavrti, jer uz sav naš golemi trud, ne mogasmo izvaditi ikakova smisla. Samo gdje koje riječi pročitasmo na sreću, kao *opat, svetu Luciju, župan* itd. Sad stadoh prepisivati pismo za pismom, te napisah čitav list četvrtine. Ali kad bi trebalo da pročitam napisano, opet nikuda nikamo, jer među poznatimi glagolskimi pismeni bijaše nekijh nepoznatih, nekijh izlizanih ili zamazanih, a nekijh krivo izrezanih ili zubom vremena izgrebenih. Tekar kasnije nagađah iz pisma, da će biti napis XI. ili XII. vijeka, dakle najstariji hrvatski što ga imamo... Dvije debele ure potrošismo čitanjem i prepisivanjem toga napisa, a međutim zaokružiše nas seljaci, koji vidivši u crkvi neobičnu svjetlost, čuvši za došašće nekijh stranaca, pohitiše u crkvu, da vide što se tu radi. Njeki od njih dodoše na misao, da li mi ne tražimo blaga tu zakopana...”

1. ተዘመድ ዓመፅ ዐዳዳፅ ምሥራቅ ዓ ሥዕዖቲ ዓ ሥዓየፀሙቲዳጌህ ዕልጅኅብቲ ተዘመድ
2. ምሥራቅ ዕልጅኅብቲዐህጋጌ ስዕሥቲኅ ሥዕ ዓ ዕልጅኅዕዕዖታ ሸጋዕዕ
3. ዕቲ ዘመድዓመፅዐዳዳፅዕልጅኅ ህጅኅዕልጅኅ ህጅኅዓዳዳፅዕልጅኅዕልጅኅ ሥዕዖታ
4. ዕዕዕ ሥዓየፀሙቲ ዓመፅ ሥዓየፀሙቲ ስዕሥቲዕታ ስዕ ሥዓየፀሙቲ
5. ዐዳዳ ስዕሥቲዕልጅኅ ዕልጅኅዕልጅኅ ህጅኅዕልጅኅ ህጅኅዕልጅኅ ዓመፅ ስዕ
6. ህጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅዕልጅኅ ሥዕ ስዕሥቲዕልጅኅ ዓዕዕዕዕዕዕዕዕዕ ህጅኅዕልጅኅ ዓ ስዕ
7. ስዕሥቲዕልጅኅ ዕቲ ዕልጅኅ ስዕ ስዕሥቲዕልጅኅ ህጅኅዕልጅኅ ዕ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕ ስዕ
8. ዓቲዕልጅኅዕልጅኅዕልጅኅ ስዕ ሥዓየፀሙቲ ስዕሥቲዕልጅኅ ተሥዕዖታ ዕቲ ዕልጅኅ ሥዕሥቲዕልጅኅ ስዕ
9. ስዕ ስዕሥቲዕልጅኅ ዕልጅኅ ዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ዕልጅኅዕልጅኅ ስዕ
10. ዕልጅኅዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕ
11. ስዕሥቲዕልጅኅ ዓመፅ ዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ
12. ተሥዕዖታዕልጅኅ ዓመፅ ስዕሥቲዕልጅኅ ዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ
13. ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ ስዕሥቲዕልጅኅ

Tekst Bašćanske ploče s čakavskim naglascima prema Branku Fučiću glasi:

Az, v ime Oca i Sina Svetàgo Duha. Az opàt Držiha pisàh se o ledìne jùže (= koju) da (= dade) Zvanimìr, kralj hrvàtskij v dni svojè v Svetùju Luciju i svedomi župàn Desimìra Krbàve, Mratìn v Licé, Pribinèža s pòsl (poslanici = posli) Vinodòle Jàkov v otòce. Da iže to porechè, knì i (“Klni i” čitaj kao “klni j”, gdje “j” ima značenje “ga”). Bog i dvanàjst apostolà i četìri evanjelisti i svetàja Lucija, àmen. Da iže sde živèt, moli za nje Bòga. Az opàt Dobrovit zdàh crekav siju i svojèju s bràtiju s devetiju v dni kneza Kosmàta obladajàčago vsu Krajinù. I bjèše v ti dni Mikùla v Otòcci s svetùju Luciju v jèdino.

Pisan suvremenim hrvatskim jezikom, gornji tekst bi prema Branku Fučiću izgledao ovako:

Ja, u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Ja opat Držiha pisah ovo o ledini koju dade Zvonimir kralj hrvatski, u svoje dane, svetoj Luciji. I svjedoče mi Desimir, župan u Krbavi, Mratin u Lici, Pribineg zastupnik u Vinodolu i Jakov na otoku. Tko to poreče, neka je proklet od Boga i dvanaest apostola i četvorice evanđelista i svete Lucije. Amen. Da tko ovdje živi, moli za njih Boga. Ja opat Dobrovit sagradih ovu crkvu sa svojih devetero braće u dane kneza Kuzme koji je vladao cijelom Krajinom. I bijaše u te dane Samostan sv. Nikole u Otočcu sa Crkvom sv. Lucije u jedinstvu.